

ПОНЯТТЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ В КОНТЕКСТІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

У статті розкрито сутність поняття «механізм державного управління», окреслено наукову дискусію щодо розуміння сутності механізму управління суспільством. З'ясовано, що механізм державного управління визначають як практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на суспільство, виробництво, будь-яку соціальну систему з метою досягнення поставлених цілей. Доведено, що система місцевого самоврядування є особливим, специфічним складником державного механізму, що має функціональний, організаційний та структурний характер. Механізм державного управління виконує роль механізму суспільного самоуправління. В умовах сучасних трансформаційних процесів змінюються механізми взаємовпливу та контролю на суспільство як об'єкт управління, внаслідок чого відбуваються структурні зміни суб'єкта управління, в якого з'являються якісно нові управлінські характеристики.

Встановлено, що структура механізму управління може мати такі складники: цільова частина – сукупність усіх цілей, на реалізацію яких спрямована управлінська діяльність; функціональна частина – види управлінської діяльності, необхідні для виконання основних функцій організації; методологічна частина – методи, які застосовуються при виконанні всіх видів управлінської діяльності; частина, яка відображає сукупність принципів, – норми або правила, за якими потрібно здійснювати успішну управлінську діяльність; інструментальна частина – управлінські рішення, повноваження, засоби інформаційно-матеріально-енергетичного впливу на об'єкт управління; технологічна частина – технологія підготовки прийняття і виконання управлінських рішень.

Встановлено, що механізм державного управління є системною сукупністю інституцій, структур, послідовних дій, форм, станів і процесів в державі, продуктом організованої людської діяльності, що має за мету реалізацію інтересів та потреб людей та вирішення нагальних суспільно-політичних проблем за рахунок державного впливу й регулювання суспільної життєдіяльності на основі усталених суспільних цінностей, норм і правил. Механізми державного управління мають конкретний характер і кожен конкретний механізм має розглядатися «як сукупність взаємоузгоджених методів управління».

Ключові слова: держава, державне управління, механізм державного управління, місцеве самоврядування, організація, структура, суспільство, управлінський механізм, управлінські процеси, функціональний механізм.

Постановка проблеми. В умовах євроінтеграційних процесів одним із важливих завдань державної політики є розбудова системи місцевого самоврядування як функціонального, організаційного та структурного механізму управління суспільством.

Держава є однією з найбільших соціальних систем, з позиції організаційного аспекту – самостійною соціальною організацією, органічним складником суспільства. Матеріальним відображенням структурної організації держави виступає державний механізм. Комплекс механізмів управління суспільним процесом на демократичних засадах є об'єднанням зусиль держави та громадянського суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання механізмів державного управління роз-

глядали В. Авер'янов, Г. Атаманчук, Д. Бакуменко, В. Князев, О. Коротич, М. Круглов, О. Машков, Н. Нижник, О. Оболенський, Г. Одінцова, Ю. Тихомиров, В. Цветков, Л. Юзьков та ін.

Мета статті – розкрити зміст поняття «механізм державного управління» й окреслити наукову дискусію щодо розуміння сутності механізму управління суспільством.

Виклад основного матеріалу. Оскільки система місцевого самоврядування є особливим, специфічним складником державного механізму, що має функціональний, організаційний та структурний характер, то виникає потреба поглибленого теоретичного аналізу дефініцій поняття «механізм державного управління».

У площині наукових досліджень, в тому числі з державного управління, існують різні тлумачення поняття механізмів, зокрема:

- певне знаряддя для здійснення цілеспрямованих перетворень [10, с. 246];

- практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на будь-які суспільні відносини з метою досягнення поставлених цілей [3, с. 246];

- складник системи управління, що забезпечує вплив на фактори, від стану яких залежить результат діяльності управлінського об'єкта [17, с. 37];

- засіб розв'язання суперечностей явища чи процесу, послідовну реалізацію дій, які базуються на основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних їй методів управління та спрямовані на досягнення мети [20, с. 13];

- форми, методи, важелі та інструменти, а також нормативно-правове, інформаційне та політичне забезпечення [8, с. 22];

- складна система державних органів, організованих відповідно до визначених принципів для здійснення завдань державного управління [2, с. 86];

- сукупність форм, засобів, методів, правових, організаційних, адміністративних, мотиваційних та інших заходів держави, спрямованих на забезпечення динамічного розвитку суспільства [11];

- механізм державного управління – це штучно створена система засобів впливу та взаємодії суб'єктів та об'єкта управління [14];

- практичні заходи, засоби, важелі, стимули, за допомогою яких органи державної влади впливають на суспільство, виробництво, будь-яку соціальну систему з метою досягнення поставлених цілей [5, с. 248];

- законодавчо закріплені принципи, засновані на розподілі влади й наявності необхідних матеріальних додатків систему органів державної влади та місцевого самоврядування, яка здійснює завдання і функції держави або забезпечує їхнє здійснення [18];

- сукупність практичних заходів, засобів, важелів, стимулів, за допомогою яких органи державної влади впливають на будь-які суспільні відносини з метою досягнення поставлених цілей [3];

- форма реалізації функцій держави та має в якості суб'єкта органи державного управління [24, с. 24];

- система всіх державних органів, які здійснюють завдання держави і реалізують функції у сфері управління суспільством [15, с. 108];

- штучно створена складна система, призначена для досягнення поставлених цілей, що має визначену структуру, сукупність правових норм, методи, засоби, інструменти державного впливу на об'єкт управління [25, с. 15];

- система процедур державного управління, які формують управлінське рішення чи правила його прийняття і реалізації [4];

- сукупність засобів організації управлінських процесів та способів впливу на розвиток керованих об'єктів, що базуються на принципах наукової обґрунтованості, об'єктивності, цілісності, узгодженості з використанням відповідних методів управління, спрямованих на реалізацію цілей державного управління» [15, с. 108];

- складна система, призначена для практичного здійснення державного управління та досягнення поставлених цілей, яка має визначену структуру, методи, важелі, інструменти впливу на об'єкт управління з відповідним правовим, нормативним та інформаційним забезпеченням [28].

На наш погляд, розгорнуту дефініцію поняття «механізм державного управління» запропонував М. Круглов, визначивши його як «сукупність економічних, мотиваційних, організаційних і правових засобів цілеспрямованого впливу суб'єктів державного управління на діяльність об'єктів, що забезпечує узгодження інтересів учасників державного управління, які взаємодіють, та вважає, що оскільки фактори державного управління можуть мати економічну, соціальну, організаційну, політичну та правову природу, то комплексний механізм державного управління повинен являти собою систему економічних, мотиваційних, організаційних, політичних і правових механізмів [12, с. 8].

На думку В. Малиновського, механізмами державного управління є сукупність засобів організації управлінських процесів та способів впливу на розвиток керованих об'єктів, що базуються на принципах наукової обґрунтованості, об'єктивності, цілісності, узгодженості з використанням відповідних методів управління, спрямованих на реалізацію цілей державного управління [15].

Як зазначає В. Авер'янов, механізм державного управління – це сукупність відповідних державних органів, організованих у систему для виконання цілей (завдань) державного управ-

ління відповідно до їхнього правового статусу, та масив правових норм, що регламентують організаційні засади та процес реалізації вказаними органами свого функціонального призначення [1, с. 43].

На думку вченого, складниками механізму державного управління є:

1) система органів виконавчої влади;

2) сукупність правових норм, що регламентують як організаційну структуру системи органів виконавчої влади, так і процеси її функціонування та розвитку [там само, с. 43].

Як зауважують В. Бакуменко та Д. Безносенко [3, с. 12], механізм державного управління виконує роль механізму суспільного самоуправління. Найчастіше в державному управлінні застосовується комплексний механізм, який є системою політичних, адміністративних, економічних, соціальних, гуманітарних, організаційних та правових засобів цілеспрямованого впливу органів державного управління [там само, с. 12].

Механізм державного управління є системою сукупністю інституцій, структур, послідовних дій, форм, станів і процесів в державі, продуктом організованої людської діяльності, що має за мету реалізацію інтересів та потреб людей та вирішення нагальних суспільно-політичних проблем за рахунок державного впливу й регулювання суспільної життєдіяльності на основі усталених суспільних цінностей, норм і правил (О. Радченко [24, с. 24]. Вчений вказує і на характерні риси механізму державного управління:

– механізми державного управління завжди мають чітко визначену мету й носять функціональний характер,

– механізмів державного управління мають структурно-функціональне спрямування;

– механізми державного управління передбачають цілеспрямований однобічний державний вплив на суспільно-політичні, економічні процеси з чітко визначеним вектором впливу;

– механізми державного управління зумовлюють жорсткі взаємозв'язки та правила взаємодії, усталеності керованого процесу;

– функціонування механізмів державного управління в ідеалі націлене на певний автоматизм, закріплені вміння й навички державних службовців щодо виконання у певних ситуаціях відповідних їм дій;

– механізми державного управління мають системний вимір;

– механізми державного управління мають регуляторний вимір;

– механізми державного управління мають ціннісний вимір;

– механізми державного управління мають проблемний вимір – за їхньою допомогою держава вирішує ту чи іншу проблему суспільного розвитку;

– всі механізми держави є продуктом організованої людської діяльності [24, с. 21–23].

У контексті управління суспільством питання про механізми є однією з основних проблем.

Як зазначає Г. Атаманчук, механізм державного управління є «інструментом» реалізації виконавчої влади держави [2, с. 86].

Реальний механізм управління завжди спрямований на досягнення цілей за допомогою впливу на конкретних факторів і цей вплив здійснюється через використання певних визначених ресурсів [17, с. 37].

На думку окремих учених (Г. Одінцової, Н. Мельтюхової), механізм управління є засобом вирішення суперечностей явища чи процесу, послідовна реалізація дій, які базуються на основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних їй методів управління та спрямовані на досягнення мети [20, с. 13].

Загалом, механізм регулювання – це сукупність функцій, етапів і послідовних процедур регуляторного впливу на організаційну систему, що супроводжується досягненням певного результату цього впливу, який може бути зіставлений з індикаторами показниками для визначення рівня досягнення управлінських (програмних) цілей функціонування системи [21, с. 6].

Механізми державного управління мають конкретний характер і кожен конкретний механізм має розглядатися «як сукупність взаємоузгоджених методів управління» [10, с. 81–82].

На думку Ю. Тихомирова, «механізм управління повинен повною мірою відображати взаємодію різних елементів управління, які мають характер стійких взаємозалежностей і причинно-наслідкових зв'язків» [26, с. 482].

На думку В. Цветкова, «демократія як механізм управління відповідно до її цінностей є сукупністю інститутів, форм, процедур діяльності як державних, так і недержавних структур, об'єднань громадян» [29, с. 42].

На наш погляд, механізмом управління суспільством можна вважати сучасне демократичне врядування.

Наразі ведуться наукові дискусії щодо структури механізму державного управління.

Так, наприклад, О. Федорчак пропонує розширену структуру механізму державного управління:

- політика, яка складається з економічної, соціальної, фінансової, культурної та промислової політик;
- методи (організаційні, економічні, психологічні, спеціальні);
- важелі (економічні, фінансові, правові);
- інструменти (технології, програми);
- правове забезпечення;
- інформаційне забезпечення;
- нормативне забезпечення [28].

На думку Ю. Кунева, «структура механізму управління може мати такі складники:

- цільова частина – сукупність усіх цілей, на реалізацію яких спрямована управлінська діяльність (підвищення ефективності виконання основних функцій системи);
- функціональна частина – види управлінської діяльності (пізнавально-програмувальні та організаційно-регулятивні), необхідні для виконання основних функцій організації;
- методологічна частина – методи, які застосовуються при виконанні всіх видів управлінської діяльності, тобто забезпечують виконання функціональної частини;
- частина, яка відображає сукупність принципів, – норми або правила, за якими потрібно здійснювати успішну управлінську діяльність;
- інструментальна частина – управлінські рішення, повноваження, засоби інформаційно-матеріально-енергетичного впливу на об'єкт управління;
- технологічна частина – технологія підготовки прийняття і виконання управлінських рішень» [27, с. 26].

Як зазначає О. Оболенський, якщо механізм держави включає в себе державний механізм, механізм самоврядування та механізм прямого народовладдя, то перший є системою, яка внаслідок взаємодії між собою підсистем складників механізму держави набуває нових властивостей, що були невластивими кожній із розглянутих окремих підсистем [19, с. 53].

Загалом, механізмом державного управління є сукупність методів, форм, засобів, а також правових, організаційних, адміністративних, мотиваційних тощо заходів держави, які передбачають успішний розвиток суспільства.

Так, наприклад, організаційний механізм забезпечує реалізацію завдань, спрямованих

на узгодження цілей та функцій органів місцевого самоврядування.

У Конституції України (стаття 140) зазначено, що «місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і Законів України» [9].

Згідно зі статтею 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [23] місцеве самоврядування – це гарантоване державою право та реальну здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції та законів України.

Як відомо, основою місцевого самоврядування є територіальна громада – тобто жителі, об'єднані постійним проживанням у межах певного села (селища, міста), що є самостійною адміністративно-територіальною одиницею або добровільним об'єднанням жителів кількох сіл з єдиним адміністративним центром.

Як зауважує вчена Л. Приходченко, «організаційний компонент і організаційна структура управління співвідносяться як частина й ціле, причому таке співвідношення не є механічним, оскільки організаційний компонент не є результатом простої фрагментації структури. Визначення ефективної структури системи управління є одним із найважливіших завдань, оскільки вона має враховувати всю складність зв'язків та специфіку взаємодії між різними об'єктами і суб'єктами управління, узгодженість національних та індивідуальних інтересів, багатоманітність і навіть суперечливість, цілей, досягнення яких покликана забезпечувати система управління» [22, с. 109].

Спираючись на думку дослідниці Л. Приходченко [там само], можна зазначити, що сутність організаційного механізму управління «полягає у визначенні прав, обов'язків, компетенції та відповідальності в процесі формування і прийняття управлінських рішень. Крім того, слід обов'язково враховувати, що практично весь обсяг перетворення інформації відбувається саме в межах організаційного компонента».

У контексті управління суспільством «регульованість і порядок у суспільному житті – це інтегральний результат двох регулятивних механізмів діючої від імені суспільства спеці-

алізованої системи соціального управління, насамперед державного, та системи соціального саморегулювання, самоуправлінських дій відносно автономних індивідуальних і колективних членів суспільства» [13, с. 7]).

Як зазначає В. Бакуменко, наразі аспект взаємодії держави та громадянського суспільства в державному управлінні є дуже важливим на відміну від традиційного бачення державного управління як організаційного і регулювального впливу держави на суспільну життєдіяльність людей з метою її упорядкування, зберігання або перетворення, що спирається на її владну силу [6, с. 150].

На думку І. Ісаєнка, механізми публічного управління – це демократична організація управлінського впливу на суспільні процеси, що забезпечує ефективне функціонування системи органів державної влади, органів регіонального та місцевого самоврядування, громадських (неурядових) організацій, фізичних осіб та інших суб'єктів громадянського суспільства з метою реалізації державної політики в найрізноманітніших сферах суспільного життя [7].

Дослідник зауважує, що будь-які механізми управління – чи державного управління, чи публічного – передбачають певний зміст, який визначається способом дій щодо об'єкта впливу. Способи реалізуються через певні алгоритми та процедури дій. Відмінність полягає, насамперед, як у суб'єктах, так і в об'єктах впливу, що зумовлює в подальшому суттєві відмінності у формах, способах і методах дій (впливу) [там само].

В умовах сучасних трансформаційних процесів змінюються механізми взаємовпливу та контролю на суспільство як об'єкт управління, внаслідок чого відбуваються структурні зміни суб'єкта управління, в якого з'являються

якісно нові управлінські характеристики. А це потребує модернізованих підходів до управління суспільством, а саме:

– заміни традиційних способів управління, що базувалися на застосуванні владних повноважень, на більш гнучкі;

– перехід від чітких бюрократичних процедур, на такі, що зорієнтовані на надання якісних публічних послуг» [16].

Таким чином, державне управління загалом і теоретичні аспекти механізмів державного управління в контексті місцевого самоврядування зокрема за своєю сутністю можна трактувати як комплекс знань про державу та суспільство,

що дає змогу ефективно вирішувати завдання щодо забезпечення відповідності вимог та очікувань суспільства, а також мети його розвитку – з одного боку і структури державної влади, управлінських функцій і методів – з іншого.

Список використаної літератури

1. Авер'янов В. Державне управління в Україні. Київ : [б. в.], 1999. 266 с.
2. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления. Москва : Юрид. л-ра, 1997. 400 с.
3. Бакуменко В. Д., Безносенко Д. О. Виявлення комплексу проблем державного управління процесами європейської та євроатлантичної інтеграції України, розробка пропозицій щодо вдосконалення системи державного управління цими процесами : наук.-досл. робота. Київ : НАДУ при Президентіві України ; Центр навчання і досліджень з європейської та євроатлантичної інтеграції України. 41 с. URL: <http://www.napa-eurostudies.org.ua/2-2.rtf>.
4. Васильева М. В. Государственный финансовый контроль в управлении регионом : дис. ... канд. экон. наук : 08.00.05, 08.00.10. Волгоград, 2003. 182 с. URL: <http://www.disserr.ru/contents/70157.html>.
5. Державне управління : підручник: у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентіві України; ред. кол.: Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.
6. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін.; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. Київ : НАДУ, 2010. 820 с.
7. Ісаєнко І. А. Європейські підходи до функціонування механізмів публічного управління. *Інвестиції: практика та досвід*. 2012. № 5. С. 114–117. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/5_2012/32.pdf
8. Ковалюк О. М. Фінансовий механізм організації економіки України (проблеми теорії і практики) : монографія. Львів : Видавничий центр Львівського Національного університету ім. Івана Франка, 2002. 396 с.
9. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
10. Коротич О. Б. Методологічні засади державного управління регіональним розвитком. *Теорія та практика державного управління : зб. наук. праць*. Харків : Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2005. Вип. 3 (12). 316 с.
11. Кравченко О. Теоретичні підходи до визначення поняття «механізм державного управління». *Державне управління: удосконалення та роз-*

- виток : електрон. наук. фах. вид. 2009. Вип. 3. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=56>.
12. Круглов М. И. Стратегическое управление компанией : учеб. для вузов. Москва : Рус. деловая лит., 1998. 111 с.
 13. Курашвили Б. П. Очерк теории государственного управления. Москва : Наука, 1987. 294 с.
 14. Ліпенцев А. В., Поляк О. В. Основні напрямки формування механізмів надання управлінських послуг органами влади. *Теоретичні та прикладні питання державотворення*. 2008. № 2. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/tpdp/2008-2/08lavpov.htm/08lavpov.htm>.
 15. Малиновський В. Я. Словник термінів і понять з державного управління. Київ : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. 254 с.
 16. Міненко М. А. Трансформація системи державного управління в сучасній моделі регулювання суспільства. *Державне управління: удосконалення та розвиток* : електронний журнал 2013. № 6. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581>.
 17. Нижник Н. Р., Машков О. М. Системний підхід в організації державного управління : навч. посіб. / за заг. ред. Н. Р. Нижник. Київ : Вид-во УАДУ, 1998. 160 с.
 18. Оболенський О. Ю. Державна служба : підручник. Київ : КНЕУ, 2006. 472 с.
 19. Оболенський О. Ю. Державна служба України: реалізація системних поглядів щодо організації та функціонування : монографія. Хмельницький : Поділля, 1998. 294 с.
 20. Одінцева Г. С., Мельтюхова Н. М. Теорія і історія державного управління : опорний конспект лекцій і метод. вказівки до проведення практичних занять. Харків : УАДУ (ХФ), 2001. 136 с.
 21. Приходько В. П. Механізм державного регулювання та управління економічною безпекою. *Інвестиції: практика та досвід*. 2013. № 15. С. 6–8.
 22. Приходченко Л. Структура механізму державного управління: взаємозв'язок компонентів та фактори впливу на ефективність. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2009. Вип. 2. С. 105–112. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2009_2_14.
 23. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. № 280. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=280%2F97-%E2%F0>.
 24. Радченко О. В. Родові ознаки категорії «механізм» в соціальних науках. *Публічне управління : теорія та практика* : зб. наук. пр. Асоціації докторів держ. управління. Харків : Вид-во АДНДУ, 2013. № 3(15). С. 19–25.
 25. Рудницька Р. М., Сидорчук О. Г., Стельмах О. М. Механізми державного управління: сутність і зміст / за наук. ред. М. Д. Лесечка, А. О. Чемериса. Львів : ЛІДУ НАДУ, 2005. 28 с.
 26. Тихомиров Ю. А. Курс адміністративного права й процесів. Москва : 1998. С. 482–483.
 27. Управління в митній службі : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / Ю. Д. Кунєв, І. М. Коросташова, А. В. Мазур, С. П. Шапошник ; за заг. ред. Ю. Д. Кунєва. Київ : Центр навч. літ. 2006. 408 с.
 28. Федорчак О. В. Класифікація механізмів державного управління. Демократичне врядування : електронне наукове фахове видання. 2008. № 1. URL: http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/DeVr/2008_01/O_Fedorchak.pdf.
 29. Цветков В. В. Демократія і державне управління: теорія, методологія, практика : монографія. Київ : ТОВ Вид-во «Юридична думка», 2007. 336 с.

Kavilin O. A. The concept of governance mechanism in the context of local self-government: theoretical aspect

The article reveals the essence of the concept of "mechanism of public administration", outlines a scientific discussion on understanding the essence of the mechanism of public administration. It was found that the mechanism of public administration is defined as practical measures, means, levers, incentives through which public authorities influence society, production, any social system in order to achieve its goals. It is proved that the system of local self-government is a special, specific component of the state mechanism, which has a functional, organizational and structural nature. The mechanism of public administration serves as a mechanism of public self-government. In the conditions of modern transformation processes the mechanisms of interaction and control over the society as an object of management change, as a result of which there are structural changes of the subject of management, in which qualitatively new managerial characteristics appear.

It is established that the structure of the management mechanism may have the following components: the target part - a set of all goals, the implementation of which is aimed at management activities; functional part - the types of management activities necessary to perform the basic functions of the organization; methodological part - methods used in performing all types of management activities; the part that reflects the set of principles - norms or rules according to which you need to carry out successful management activities; instrumental part - management decisions, powers,

means of information, material and energy impact on the object of management; technological part - the technology of preparation for the adoption and implementation of management decisions.

It is established that the mechanism of public administration is a systemic set of institutions, structures, consistent actions, forms, states and processes in the state, a product of organized human activity aimed at realizing the interests and needs of people and solving urgent socio-political problems through state influence and regulation of public life on the basis of established social values, norms and rules. Mechanisms of public administration are specific and each specific mechanism should be considered "as a set of mutually agreed methods of governance.

Key words: *state, public administration, mechanism of public administration, local self - government, organization, structure, society, administrative mechanism, administrative processes, functional mechanism.*